

Mien vraauw dij kreeg 'n verzakking in Ommelandewiek

Eddy de Jonge

■ Popmuziek in 't Gronings is niets nieuws. De cd's van iemand als Sijtse Scheringa bewijzen dat. Al jaren maakt deze zanger uit het Westerkwartier opnames en treedt hij op met Bruce Springsteen-achtige pop. Ondanks de technische kwaliteit van de muzikanten op Sijtse's cd's heeft het mij persoonlijk nooit echt kunnen bekoren. In mijn opvatting is techniek een leuk hulpmiddel maar gaat het toch vooral om iets unieks en om het opwekken van bepaalde sfeer. De eerste cd van de Oostgroningse groep Deheleboel heeft juist daarom wel iets in mij losgemaakt. 'Riep veur opnoame' is de wat cryptische titel van deze eersteling. Op het cd-boekje staan de muzikanten afgebeeld in vooroorlogse hemden die schijnbaar in een psychiatrische instelling zijn gebruikt. Uit navraag blijkt dat enkele groepsleden beroepshalve iets met de psychiatrie te maken hebben.

De cd heeft een bijzondere sfeer. Dat komt niet door de muzikale keuzes, waarin van alles wat zit. Het is de manier waarop de muziek ge-

zongen en gespeeld wordt. Allesbepalend is de unieke stem van zanger, tekstschrijver en muziekbedenker Edwin de Vries. Zijn zang wordt omlijst door een mooie tweede (vrouwen-)stem, een degelijke ritmesectie en een gitarist die sporadisch van zich laat horen, maar dan wel eenvoudig en doeltreffend, precies zoals het in deze muziek hoort. Enkele blazende gastmuzikanten verfraaien een en ander.

De cd van Deheleboel is een verademing in het wereldje van de Groninger streektaal. De teksten zijn nu eens een keer niet al te academisch doordacht. Het maar al te vaak voorkomende gebruik van ouderwetse Groninger woorden is Edwin de Vries vreemd. Hoe krom het soms ook klinkt, het is de taal van jongere Groningers uit Pekela, Winschoten of Veenendam, voorzover ook daar in elke geval nog Gro-

nings gesproken wordt. Zijn teksten, doorspekt met 'hollandismen' en straattaal, geven aan op welke manier het Gronings, precies zoals elke andere taal, in beweging is: 'Mien Opel Manta is net weer kloar/want k ree hom loatst finoal in mekoar/zien veurfrontje is weer as nij/mor op mien spoiler zit nog 'n vlij'.

De taalpuristen zouden hier wel raad mee weten. Gelukkig zijn die niet al te veel om hun mening gevraagd. Soms slaat bij mij de verwondering toe bij tekstregels als: 'Zie zoop as Korsakow zulf' en 'Mien vraauw dij kreeg 'n verzakking in Ommelandewiek'. Maar de durf om dit soort, haast absurde, regels te gebruiken maakt de cd naar mijn mening nog aardiger. En het is vooral puur Oostgronings, zowel qua onderwerp als sfeer. De Vries draait er niet omheen. In 't Winschoterdaip' wordt plastisch

omschreven wat voor rommel tegenwoordig wel niet allemaal tussen 'stad' en Winschoten in het water terechtkomt: 'van eulivoaten tot r frikandel'/'van n vogelhok tot n kankergezwe- l'/'of motten ie neudig noar de plee, haar je stampot sniebonen had, of tante Antje's grun- neger kouke, t gaait allemoal richting stad'.

Deheleboel zal wel niet direct al dit jaar een plaats ingeruimd krijgen op de bonte avond van Stichting 't Grunneger Bouk. Ik vermoed dat dat de vijf leden van de groep ook weinig zal interesseren, hun publiek is een heel andere doelgroep. Juist jongeren, toch ook de belangrijkste doelgroep van de Groninger taal- en cultuurstichtingen, zullen naar hun optredens gaan in cafés en jeugdcentra. Voor de liefhebber van de Groninger streektaal lijkt me 'Riep veur opnoame' trouwens een welkome afwisseling na de nieuwe cd's van Ede Staal en Wia Buze.

Eddy de Jonge is adjunct-directeur van het Groninger Museum.

9D 4-6.97